

søges i det af Indenrigsministeriet nedsatte Udvalg af 19. Juni 1936 til Behandling af visse Spørgsmaal under Sindssygevaesenet.

Til § 5.

Paragrafens Stk. 1 er enslydende med § 5 i det tidligere Lovforslag; derimod afviger Bestemmelsen fra Kommissionsudkastets § 5 derved, at Politiets Pligt til at yde Bistand ved Hospitalsindlæggelser, der efter Kommissionsudkastet gjaldt i alle Tilfælde, hvor Indlæggelsen var berettiget, efter Lovforslaget er begrænset til de i § 2, Stk. 2, jfr. Stk. 4, nævnte Tilfælde, hvor Undladelse af Indlæggelse vilde være uforvarlig, og hvor de nærmeste derfor har Pligt til at drage Omsorg for, at Indlæggelsen finder Sted.

Reglen i Stk. 2, hvorefter de sindssyge, som ved Politiets Foranstaltning begæres indlagte som farlige for sig selv, straks skal modtages paa Statens eller Kommunens Sindssygehospitalet, tager navnlig Sigte paa den Situation, at en Pladsmangel paa Hospitalet ellers vilde vanskeliggøre en saadan Indlæggelse, der haster. Reglen svarer til Dels til § 34, Stk. 1, i Fællesregulativ for Statens Sindssygehospitalet Nr. 252 af 1. Oktober 1915 (ifølge Bekendtgørelse Nr. 83 af 1. April 1936 ændret til § 33, Stk. 1).

Til § 6.

Under Rigsdagsforhandlingerne angaaende det tidligere Lovforslag blev det anført, at det var ønskeligt, om der kunde blive beskikket en Værg for enhver tvangsindlagt Person (Rigsdagstidende, Folketingets Forhandlinger, Sp. 1557—58, 1577—78). Denne Tanke har senere fundet Tilslutning ogsaa uden for Rigsdagen, jfr. saaledes det ovennævnte Foredrag af Statsadvokat Otto Schlegel (Ugeskrift for Retsvaesen 1937 B, S. 104). Da ogsaa Justitsministeriet kan slutte sig til Tanken, foreslaas det, at den behandlende Læge paa eget Initiativ straks ved Indlæggelsen skal foranledige en Tilsynsværg beskikket for enhver, der er tvangsindlagt ved Politiets Bistand, og at der ligeledes skal beskikkes en saadan Tilsynsværg for andre indlagte, hvis de fremsætter Ønske derom.

Til § 7.

Bestemmelsen er omredigeret i Forhold til den tilsvarende Regel (§ 6) i det tidligere Lovforslag og Kommissionsudkastet for at udelukke den Fortolkning, at Overøvrigheden skulde være berettiget til at tilbageholde en helbredet Person paa Hospitalet, jfr. Rigsdagstidende 1930—31, Folketingets Forhandlinger Sp. 1560.

Til § 8.

Paragrafens Stk. 1 er enslydende med § 7 i det tidligere Lovforslag og Kommissionsudkastets § 7.

Det nævnte Lovforslag og Kommissionsudkastet indeholdt i § 8 en Regel om, at Udskrivning, selv om den ikke i og for sig skønnedes uforvarlig, skulde kunne nægtes, saafremt den maatte antages at ville medføre væsentlige Ulemper for Patienten selv eller for de Omgivelser, under hvilke han efter Udskrivningen vilde komme til at leve. Som ovenfor nævnt kunde Sundhedsstyrelsens Formand, Læge Tryde, ikke tiltræde denne Bestemmelse, med Hensyn til hvilken der ogsaa under Rigsdagsforhandlingerne blev ytret Betænkelighed, jfr. Rigsdagstidende 1930—31, Folketingets Forhandlinger Sp. 1548—49, 1558—59; endvidere har ogsaa Statsadvokat Schlegel i det ovennævnte Foredrag, jfr. Ugeskrift for Retsvaesen 1937 B, S. 105, sluttet sig til Læge Trydes Standpunkt.

Da Justitsministeriet kan tiltræde den Betragtning, at en Tilbageholdelse, der finder Sted af Hensyn til, at den syge vil virke generende for Omgivelserne, vil kunne give Anledning til Misbrug, er Bestemmelsen i det tidligere Lovforslags § 8 om Tilbageholdelse af Hensyn til den syges Omgivelser ikke medtaget i nærværende Forslag; da man dog paa den anden Side maa fastholde, at det vil være urimeligt, om Lægen ubetinget skal være pligtig at udskrive en sindssyg, selv om dette vil medføre væsentlige Ulemper for denne selv, og da Misbrug i denne Situation vanskeligt vil kunne tænkes, har man som nyt Stk. 2 tilføjet en Bestemmelse om, at Udskrivning i saadanne Tilfælde skal kunne nægtes af den behandlende Læge, naar Justitsministeren tiltræder Nægtelsen.

Naar Myndigheden vedrørende Udskrivning i § 8, Stk. 1, er overladt til den behandlende Læge, saaledes at hans Afgørelse i Henhold til § 9, Stk. 2, kun skal forelægges Justitsministeren paa Begæring af den, der efter § 9, Stk. 1, har fremsat Forlangende om Udskrivning, skyldes det de snævre Betingelser for Tilbageholdelse i § 8, Stk. 1, hvorefter en Nægtelse af Udskrivning skal være begrundet ved, at Udskrivning vilde være uforvarlig enten paa Grund af Patientens Farlighed eller af kurative Hensyn. I § 8, Stk. 2, hvor Adgangen til Tilbageholdelse er videre, skal Overlægen som omtalt paa Forhaand indhente Justitsministerens Tiltræden af Nægtelsen af Udskrivning.